

MAGASINET

stefanus

47. ÅRGANG – NR. 5 / SEPTEMBER 2017

Trosser krigens redsler

Syv ganger traff raketter kirken. Men pastor Selimian i Aleppo i Syria gir ikke opp.

Side 6–7

Karoline (17) fange hos IS

Side 4-5

«Kvinnene må bli fortalt at de selv har eiendomsretten til eget liv og egen kropp.»

Biskop Thomas i ny bok

Side 10-11

De tegner seg ut av krigen

Side 12

«Stadig flere kristne i Egypt (...) våger nå å møte den åndelige skuffelsen radikale muslimer bærer på.»

Hilde Skaar Vollebæk

Side 2

Møte med vrangforestillinger

For over femti år siden ble Sayyid Qutb henrettet av den egyptiske staten for sin radikale nytolkning av islam. Men Qutbs tanker har levd videre og formet kjernen i Det muslimske brorskaps ideologi. Hans hovedanliggende var å forklare motsetningen mellom det perfekte samfunnet som Koranens lære skulle sikre, og den fattigdommen, korrupsjonen og dekadensen som preget hans samtid. Svaret var å finne i at muslimer ikke tok sin tro på alvor, de underkastet seg ikke Gud. Dersom hver enkelt muslim omvendte seg og var oppriktig i sin religiøse iver, ville Guds velsignelser strømme fritt og sikre det perfekte samfunn.

I 2012 tolket mange i Det muslimske brorskap valgseieren til Mohammed Mursi som nettopp Guds direkte inngripen og belønning for trofast streben. At Mursi manglet politisk innsikt og erfaring, var mindre relevant. Målet var oppnådd etter tiår med undertrykkelse. Nå lå alt til rette for å bygge det muslimske samfunn som eksempel til etterfølgelse for resten av verden.

«Det er langt lettere å angripe sine medmennesker når disse stemples som Guds fiender.»

Men sommeren 2013 grep militæret inn og avsatte president Mursi. For mange i Brorskapet var dette skakende – politisk, men også åndelig. Gud grep ikke inn, på tross av profetier og syner om mirakuløs hevn over nåtidens Farao i general Sisis skikkelse. I stedet ble hundrevis meiet ned av stridsvogner, tusenvis fengslet og Det muslimske brorskap erklært som terrororganisasjon.

Mens den eldste generasjonen i Brorskapets ledelse åpent innrømmet at de hadde tatt feil og feiltolket valgseieren som Guds gave og anerkjennelse, har mange av bevegelsens yngre medlemmer lett etter andre åndelige forklaringer på det fatale tapet av makt. Hvem har skyld i at Gud trakk sin velsignelse tilbake? Svaret ga seg nesten selv,

ettersom den koptiske kirkens lederskap støttet militærets inngripen. Hvem forledet folket bort fra den rene tro? Jo, kirker og klostre som i århundrer er blitt oppsøkt av muslimer som søker kirkens forbønn i livskriser, og dermed utvanner sann islam.

Mange brorskapsmedlemmer er blitt ytterligere radikalisert etter utenomrettslige fengslinger og tortur. Det er langt lettere å angripe sine medmennesker når disse stemples som Guds fiender. Volden mot kristne og andre minoriteter i Egypt har økt i intensitet og omfang de siste fire årene. Ifølge Middle East Concern har over 100 kristne mistet livet i målrettede angrep de siste ni månedene. I sommer oppfordret myndighetene kirkene til å avlyse alle aktiviteter utenfor kirkebygningene, da de ikke kunne garantere for sikkerheten.

Sekulære argumenter kommer ofte til kort overfor åndelige vrangforestillinger. Unge menn, fastlåste i raseri over at det perfekte, gudfryktige samfunn ikke er innen rekkevidde, lar seg ikke overbevise av politiske teorier om likeverd og medborgerskap. Men stadig flere kristne i Egypt og andre deler av Midtøsten våger nå å møte den åndelige skuffelsen radikale muslimer bærer på, og de har argumenter stadig flere lytter til. For også kristne kan anerkjenne lengselen etter å overgi seg til Gud og ønske Hans inngripen. Men evangeliet sprenger logikken om at gudsfrykt vil fremprovosere velsignelser. Evangeliets Gud krever ikke ufeilbarlighet av mennesket først. Selv i møte med overgrep og vold peker kristne i Egypt på tilgivelsens Herre. Dette er en radikalitet som langt overgår alt Sayyed Qutb så for seg.

Hilde Skaar Vollebæk
Konstituert generalsekretær

Utgiver	Stefanusalliansen	Forsidefoto	Bethel Armenian Evangelical Church, Aleppo	E-post	post@stefanus.no
Ansvarlig redaktør	Hilde Skaar Vollebæk	Design og trykk	Kai Hansen Trykkeri	Hjemmeside	www.stefanus.no
Redaktør	Johannes Morken	Opplag	16 300	Styreleder	Gunnar Dehli
Redaksjon	Kristin Storaker	Kontor	Trondheimsveien 137	Repr.skapsleder	Karin Riska
	Thea Elisabeth Haavet	Postadresse	P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo	Org. nr.	970276432
	Jan-Eivind Viumdal	Telefon	23 40 88 00	Bankgiro	3000 14 57922 Gavekonto
				Revisor	BDO AS

SATT FRI

VIETNAM: Pastor Nguyen Cong Chinh som sonet en straff på 11 år, har sluppet ut av fengsel. Betingelsen var at han og hans kone og fem barn forlot landet. De kom 28. juli til USA.

I mars sendte Stefanusalliansen appell for dem.

– Vi hilser løslatelsen velkommen, men protesterer mot at han må forlate Vietnam for å få sin frihet. Vi fordømmer særlig trakasseringen og de fysiske overgrepene som begge er utsatt for bare fordi de kjemper for rettighetene til sine medborgere, sier Mervyn Thomas i Christian Solidarity Worldwide.

csw.org.uk, 28. juli

Maryam Naghsh Zargaran er endelig ute av iransk fengsel. (Foto: World Watch Monitor)

SATT FRI 2

IRAN: Maryam Naghsh Zargaran er satt fri fra fengsel etter fire år. Hun ble dømt for å «true nasjonal sikkerhet». Hun konverterte til kristendommen fra islam. Vi sendte appell i oktober 2016.

csw.org.uk, 1. august

SATT FRI 3

KINA: Tidligere diakon i Living Stone Church i Guizhou-provinsen i Kina, Zhang Xiuhong, er satt fri fra fengsel etter mer enn to år, først halvannet år i varetekt. Dommen fra 23. januar i år var på fem år, senere redusert til tre, med ytterligere to år på vilkår. I resten av den fem år lange domstiden må hun leve med reiserestriksjoner. Stefanusalliansen sendte appell for henne og pastor Yang Hua i mars. Pastoren ble 6. januar dømt til to og et halvt års fengsel. Han er flyttet til den medisinske avdelingen i fengselet.

csw.org.uk, 8. august

“Dere viste at vi ikke var alene og at vi ikke var glemt i de mørke dagene. Vi takker Gud for dere og deres støtte.

Mostafa Bordbar

Mostafa Bordbar takker for støtten da han var i iransk fengsel. (Foto: Lisa Winther)

TAKKER FOR STØTTE

IRAN: Irsanske Mostafa Bordbar som vi appellerte for i september 2013, er i Tyrkia sammen med sin kone Gilda. Bordbar er kristen konvertitt fra islam. Han ble arrestert i desember 2012 og dømt til 10 års fengsel sommeren 2013. Bordbar ble sluppet fri og klarte å ta seg ut av Iran sammen med kona samme høst. Han har sendt en hilsen: «Min kone og jeg er takknemlige for deres støtte mens vi ble forfulgt. Jeg husker klart tiden da jeg satt ensom i en kald fengselscelle. Noe av det jeg behøvde mest av alt var at min familie i troen kjempet for meg, og jeg følte at jeg ikke var glemt. Dere viste at vi ikke var alene og at vi ikke var glemt i de mørke dagene. Vi takker Gud for dere og deres støtte.»

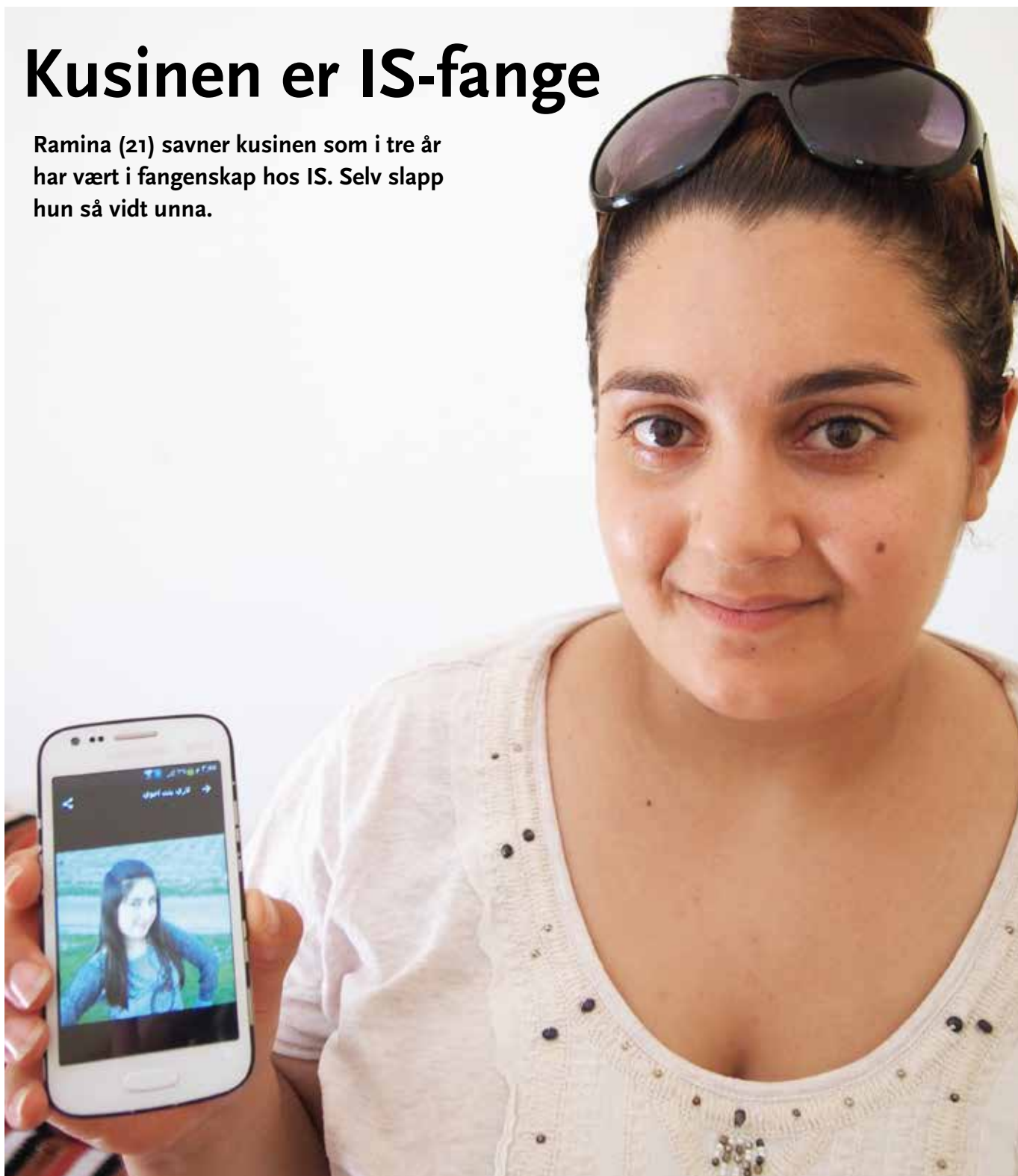
NESTEN DREPT

PAKISTAN: En 16 år gammel pakistansk gutt, analfabet, ble nær drept av en rasende pakistansk mobb 12. august. Han, som også har mildere mentale helseproblemer, ble beskyldt for å ha brent en side av Koranen. Han ble tvunget til å tilstå blasfemi for å stoppe mobben. Han er satt i varetekt. Stefanusalliansens partner, Human Friends Organization, bistår familien.

Human Friends Organization

Kusinen er IS-fange

Ramina (21) savner kusinen som i tre år har vært i fangenskap hos IS. Selv slapp hun så vidt unna.

I dag er IS-fangen Karoline blitt 17 år. – Vi ber til Gud om at Karoline kommer tilbake til oss, sier kusinen Ramina. (Begge foto: Thea Elisabeth Haavet)

TEKST: THEA ELISABETH HAAVET,
LIBANON

Ramina viser oss bilde av kusinen Karoline i albumet på mobilen sin. – 13 familiemedlemmer ble kidnappet

av IS, men 12 ble til slutt satt fri. Kusinen min er den eneste som fortsatt er hos IS. Vi frykter at hun utsettes for seksuelt misbruk og kanskje selges til mange menn. Hver dag ber vi for henne.

Jihad eller flukt

Vi besøker Ramina og moren Ferial i en liten leilighet i Beirut i Libanon. Dette har vært deres hjem i tre år etter at de flyktet fra Syria. Ramina takker Jesus for at hun ikke fikk samme

skjebne som kusinen. Sammen med moren og tre yngre søsken dro hun fra hjemlandet to måneder før IS angrep landsbyen deres.

– Sønnen min var bare 14 da vi dro. To ganger var jeg blitt stoppet av terroristgrupper og bedt om å sende ham til jihad, hellig krig. En gang ble bilen vår stoppet, og soldatene tok sønnen min. En mann reddet ham ved å argumentere for at han var for ung til å bli kriger. Da bestemte jeg meg for å flykte. Mannen min fikk ikke lov å krysse grensen, fordi han har jobbet for syriske myndigheter i 25 år. Han ba meg ta med barna og dra, forteller Ferial, som ikke har sett mannen på tre år.

Bortført

To måneder etter at familien kom seg ut, ble over 30 kristne landsbyer angrepet av IS og mer enn 200 kristne bortført. De satt i fangenskap i nesten ett år, før det assyriske kirkesamfunnet kjøpte dem fri med innsamlede midler fra hele verden.

– Vi gråt og følte oss maktesløse, sier Ferial.

Tidlig i krigen fikk de kristne en advarsel.

– Vi fikk høre fra ekstremistene: Dere kristne, det er deres tur til å bli slaktet! Å drepe dere er en god gjerning.

Livet på flukt

Før krigen utgjorde den kristne minoriteten 8-10 prosent av Syrias 22 millioner. Nå har 40-50 prosent av dem forlatt landet, ifølge rapporten Hope for the Middle East.

Ramina og familien slo seg ned i Beirut sammen med tusenvis av andre flyktninger. De to har store helseutfordringer, men ikke råd til legehjelp. De tre yngre søsknene til Ramina må forsørge familien og jobber fra tidlig morgen til sen kveld i dårlig betalte jobber.

– Datteren min burde få gå på skolen, ikke vaske gulvet i en frisørsalong og

Ramina og moren Ferial, her foran en statue av Jomfru Maria, sier at kirken og troen var sentrum i deres liv i Syria.

bli dårlig behandlet av sjefen. Hun har fått kneproblemer på grunn av det harde arbeidet. De to guttene mine på 16 blir mishandlet på jobb og ofte fortalt at de er verdiløse syrere.

Ramina forteller at helt siden hun var liten, har hun drømt om å bli ingeniør. – I familien vår er utdanning veldig viktig, men her i Libanon kan vi ikke studere. Vi har ikke noe liv her.

Familien har ikke noe sted å vende tilbake til. På mobilen har de fått bilder av de nedbrente og ødelagte husene. – Vi måtte betale en høy pris for vår kristne tro, sukker Ferial.

Hvorfor, Gud?

De har dekorert leiligheten med bilder av Jesus og med religiøse symboler. De er assyrere, en gammel kristen folkegruppe med egen kultur, språk og historie.

– Vi hadde en sterk tro, og kirken var sentrum i våre liv i Syria, forteller Ferial.

Gjennom historien er assyrerne blitt forfulgt og fordrevet igjen og igjen. Etter krigen i Irak og borgerkrigen i Syria, er få av assyrernes tidligere tilholdssteder trygge. Familien til Ferial er spredt til Norge, Sverige og Canada – og til Australia, der søsteren hennes

har fått opphold. Ferial søkte også, men fikk avslag fordi mannen fortsatt er i Syria. Nå vurderer hun å skille seg for å få opphold.

– Livene våre er uansett over. Nå tenker jeg bare på barnas framtid. Jeg drømmer om å se barna mine komme tilbake fra skolen med et smil på leppene!

– *Hvordan har situasjonen påvirket troen?*

– Jeg hadde forventet at Gud ville beskytte de trofaste, de som ikke gjør noe ondt. I svake øyeblikk kan vi rope og spørre: «Hvorfor akkurat oss? Hvorfor, blant alle, var det vi som måtte oppleve dette? Kunne du ikke beskytte niesen min, Gud?» På grunn av vår svakhet kan troen bli rokket. Jeg vet at det ikke er rett, men av natur er mennesker svake, sukker firebarnsmoren.

Hun klamrer seg likevel til Gud:

– Jeg takker for alle hans velsignelser. Den største velsignelsen var at jeg fikk døtrene mine ut av Syria før det skjedde dem noe vondt. Jeg snakker høyt til Gud. Jeg forteller ham at jeg er sliten og ber om trøst. Jeg sier: «Du er min beskyttelse. Du brakte meg inn i denne verden, og jeg vet at du ikke vil forlate meg.»

Ramina nikker:

– Vi takker Gud til alle tider og under alle forhold, enten vi har det vi ønsker oss eller ikke.

Kilde: Rapporten Hope for the Middle East er laget av Open Doors, Served, University of East London og Middle East Concern.

Se dem på film

Se filmen «Med livet på vent i Libanon» om Ramina og Ferial – på vår youtube-kanal Stefanus. Møt også Raminas norske tante i filmen «Margarettes søster».

Han nekter å gi opp

Syv ganger har raketter skadet kirken og skolen som menigheten hans driver i Aleppo. Fire ganger er hjemmet hans truffet. Men pastoren gir ikke opp.

TEKST: JOHANNES MORKEN,
LIBANON

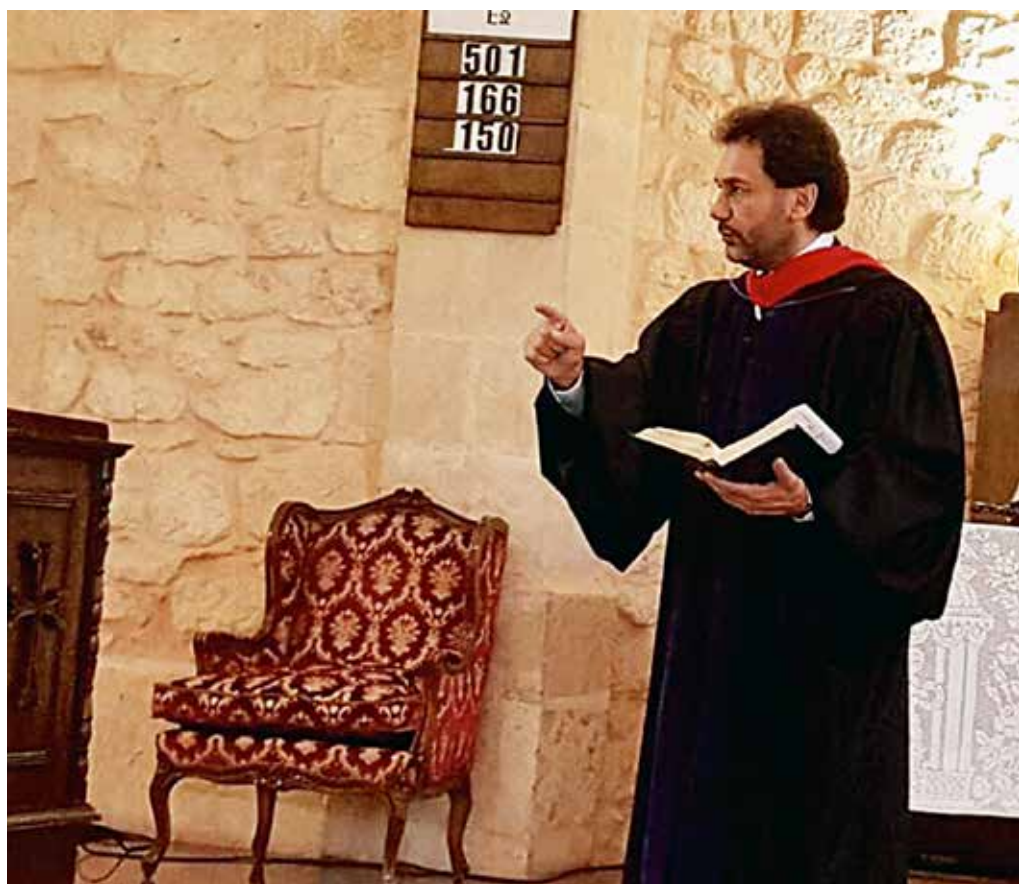
– Dette er ikke tiden for å forlate Syria, sier Haroution Selimian til Magasinet Stefanus. Han er pastor i Bethel Armenian Evangelical Church. Kirken ligger like ved det helt ødelagte sentrumsområdet i Aleppo, nordvest i Syria. Aleppo var før krigen Syrias største by.

– De fleste jeg møter både i og utenfor Syria, spør meg: «Pastor, hvorfor tar du ikke familien din ut av denne fryktelige situasjonen og tenker på fremtiden til barna dine?» Men en hyrde kan ikke bare flykte fra flokken, særlig ikke når flokken er i fare. Vår Herre Jesus Kristus sa at hyrden er klar for å gi sitt liv for sauene. Dette gjelder også i de vonde dagene. Derfor blir jeg i Aleppo. Og jeg oppfordrer alle pastorene til å bli, sier Selimian.

Magasinet Stefanus møter ham i Beirut, Libanons hovedstad. Under en konferanse på Arab Baptist Theological Seminary drøftet representanter fra flere land i Midtøsten i juni hvordan de skal forholde seg til at kristne i hopetall forlater en «region som blør».

Ber prester bli

Selimians innstendige oppfordring om å bli, går til pastorene og andre kristne ledere. Han erkjenner at når mennesker ikke orker mer, er det tid for å reise. Samtidig minner Selimian alle som sier de har besluttet å reise fra Syria, på at «kirken er her».

Pastor Haroution Selimian taler i kirken i Aleppo. (Foto: Privat)

– Dette er det minste vi kan gjøre for Jesus som ga sitt liv for oss. Det er dette som får oss til å sette i gang med reparasjoner straks en kirke er skadet. Derfor har jeg reparert huset vårt etter alle de fire raketangrepene. Vi aksepterer ikke situasjonen, vi prøver å forandre den. Derfor driver vi våre skoler. Derfor har kirken startet en klinikk, åpen for alle, som et sted folk har råd til å komme til når de ikke kan dra noe annet sted. Dette er tiden da søndagsskolen, ungdomsaktivitetene, musikkskolen og det vanlige kirkearbeidet er viktigere enn noen gang. Du kan ikke lede en menighet med fjernkontroll.

Krigens traumer

Samtidig er Selimian tindrende klar på hvilken tragedie som har rammet hans land og folk.

– Jeg kjemper mot emigrasjon, men jeg innser at kirken har lite å tilby dem som lider. I min kirke har jeg én som kan behandle krigstraumer, men behovene er ufattelige, sier Selimian.

Han forteller om krigens ødeleggelser i den armenske landsbyen Kessab, nordvest i Syria. For tredje gang på et hundreår ble folk drevet fra sine hjem – første gang var under folkemordet på armenerne, siste gang under den pågående krigen. Mange overlevde krigens nedslaktning, men flere døde av traumer da de vendte tilbake til sine ødelagte hjem. En prest fra Ninive-sletten i Nord-Irak fortalte Selimian at 18 nonner hadde dødd. De fleste var ikke drept av IS, de døde av sjokk etter IS-herjingene.

Bukket under

– Mennesker som hadde trengt hjelp

“Når vi ser mennesker lide mentalt og fysisk på grunn av beleiring, rakettnedslag, kidnappinger, drap og halshugginger, hvilket budskap våger vi å gi?”

Haroution Selimian

Et av rakettangrepene laget dette hullet i taket på kirken. De reparerer hver gang. (Foto: Bethel Armenian Evangelical Church)

for å takle traumene, opplever altså at gode rådgivere selv har bukket under for traumer. Som kirke er vi presset opp mot veggen. Mennesker som lider under traumer, trenger andre omgivelser enn våre land kan gi dem nå. Folk mister sin forstand og sin fysiske helse. En venn av meg, en eldre pastor, sa: «Når kona di ikke klarer det mer, er det på høy tid å dra.» Ja, når vi ser mennesker lide mentalt og fysisk på grunn av beleiring, rakettnedslag, kidnappinger, drap og halshugginger, hvilket budskap våger vi å gi våre kirkemedlemmer? spør Selimian.

Han siterer Jesu ord om at vi ikke skal bekymre oss, at livet er mer enn maten og kroppen mer enn klærne: «Så gjør dere ingen bekymringer for morgendagen; morgendagen skal bekymre seg for seg selv. Hver dag har nok med sin egen plage.»

Arbeidsløsheten er overveldende. Blant armenere er det knapt noen som har arbeid i regjeringsapparatet. De har tidligere klart seg som håndverkere og butikkinnehavere. Med emigrasjon og flukt er forretningslivet gått i stå, og familiene står uten arbeid og inntekt.

De rette bibelvers

– Jeg skulle ønske jeg kunne si at jeg ikke bekymrer meg, men det gjør jeg. Mange ganger bekymrer jeg meg ikke for fare, men for mangelen på penger til å ta vare på meg og min familie. Jeg har de rette bibelversene for alle situasjoner. Men når jeg ser hva som virkelig skjer, får det meg til å føle meg hjelpeløs og ubrukkelig, sier Slilian og legger til:

– Men Jesus sa at Han vil være der sammen med oss.

Stefanusalliansen hjelper i Aleppo

Stefanusalliansen har hjelpearbeid i Aleppo i Syria gjennom den sveitsiske organisasjonen HMK. Første halvår brukte HMK et beløp tilsvarende 54 000 kroner til matdistribusjon i Aleppo og 15 000 kroner til skolegang for internt fordrevne nordøst i Syria. Etter at kampene i Aleppo stoppet på slutten av fjoråret, er sikkerhetssituasjonen mer stabil. Men behovene for hjelp er langt større enn noen kirker og andre hjelpere er i nærheten av å kunne dekke. Mottakerne i Aleppo ber om større bidrag fra vest for å hjelpe flere familier som er blitt værende i krigsherjede Aleppo.

– Overdriv biletet av forfølgde kristne

– Somme overdriv omfanget av forfølging av kristne i Egypt, seier generalsekretær Ramez Atallah i bibelselskapet i Kairo.

TEKST: JOHANNES MORKEN,
LIBANON

IS har sjokkert med sjølvmondsangrep mot kyrkjer, med drap for å driva kristne ut av Nord-Sinai og rein nedslakting av kristne på veg til eit kloster. I mange nabolag har det lenge vore spenning og tidvis vald. Muslimske konvertittar blir forfølgde. Kristne har ikkje same rettar som muslimar i arbeidsliv og forvaltning. Men Ramez Atallah nyanserer biletet.

Paradoks

– Vi har eit forvirrende paradoks. Det er sant at kristne blir diskriminerte og at det i nokre landsbyar og bysentra der lov og orden står svakt, skjer forfølging. Like sant er det at kyrkjer av alle konfesjonar i Egypt blomstrar meir enn nokon gong før i nyare historie, seier Atallah.

Han minner også om at kristne entreprenørar opplevde sterk vekst i den nyliberale økonomien og at desse i dag kontrollerer ein klart større del av økonomien enn talet på dei skulle tilseie.

Frustrere

Atallah seier at budskapet hans vil frustrere somme egyptiske kristne som desperat ønskjer å forlate landet for eit betre liv i Vesten og som difor prøver å overtyde seg sjølv – og landet dei søkjer asyl i – om at livet som kristen i Egypt ikkje er til å halde ut.

– Det vil også frustrere leiarar av somme kristne organisasjonar i Egypt som trur at deira støtte frå vestlege organisasjonar er heilt avhengig av at dei teiknar eit bilete av kristne i Egypt

– Eg leier eit blomstrande bibelselskap, seier Ramez Atallah. Her frå bibelbutikken i Helman, sør for Kairo. (Foto: Hans J. Sagrusten, Det norske bibelselskap)

som ein totalt forfølgd minoritet. Det vil frustrere vestlege fundraisarar som ofte overdriv biletet av ein «forfølgd

minoritet» for å skaffe gjevarar som difor gjev av gale motiv, seier Atallah.

Ikkje friare

Det går ein straum av kristne emigrantar frå Midtausten til land i vest. Atallah utfordrar ikkje minst leiarane og pastorane til å bli verande.

– Mange trur dei vil bli «friare» kristne i Vesten. Men dei veit ikkje kva restriksjonar som det vestlege, liberale etablissement set på trua deira. Eg har enno ikkje møtt nokon som var aktiv kristen leiar i Egypt som no vil seie at dei er meir aktive i kristen teneste i deira nye liv i vesten enn dei var «heime», seier Atallah.

Ramez Atallah leier bibelselskapet i Egypt. (Foto: Johannes Morken)

Han studerte og arbeidde i Canada og USA i 18 år før han vende heim til Egypt. – Eg leier i dag eit blomstrande og veksande bibelselskap. Det er lettare å tene Jesus i Egypt enn i noko sokalla «fritt» land i Vesten. For mange av dei daglege utfordringane må ikkje knyttast til trua vår, men til kompleksiteten i det egyptiske samfunnet, seier Atallah.

Han seier også at mange pastorar og leiarar som dreg til Vesten, er prega av den moderne førestellinga om at det viktigaste er komfort og tryggleik. Sjølv minner Atallah om ansvaret for å ta opp krossen og følgja Jesus.

Oppmuntra

Atallah blei sterkt oppmuntra av

Det vil frustrere vestlege fundraisarar som ofte overdriv biletet av ein 'forfølgd minoritet' for å skaffe gjevarar som difor gjev av gale motiv.

Ramez Atallah

vitnesbyrda til mange kristne overlevande og pårørande etter IS-terroren. Fleire, mellom anna ei mor til ein som vart drepen i angrepet på Markuskatedralen i Alexandria palmesøndag, har gitt sterkt uttrykk for at dei tilgav terroristane.

– Slike vitnesbyrd kom frå mange, heilt uavhengig av kvarandre, sagt i sjokk og sorg og ikkje med smil. Den største tragedien for dei var ikkje drapa, men dersom nokon forneakta Jesus. Desse viste kva verkeleg tru er, seier Atallah og legg til:

– Andre var sinte og kravde betre vern og tryggleik. Det er «catch 22». Dei vil snart skulde regjeringa for å undergrave demokratiet. Berre ein full politistat kan hindre all terror.

Atallah seier at «vi søker ikkje lidinga og martyriet, Gud skapte oss til å leva».

– Vi tek ikkje sjølv mord for å koma til himmelen. Dette står i sterk motsetnad til IS-folk som trur at dei kjem til himmelen ved å drepa kristne, seier Ramez Atallah.

Les meir

Side 2: Hilde Skaar Vollebæk om møtet med radikale muslimars åndelege vrangførestellingar.

– Feil å støtte Sisi

Leiinga i den koptiske ortodokse kyrkja i Egypt burde ikkje rykka ut med klar støtte til president Sisi. Det meiner ein evangelisk kyrkjeleiar i Kairo.

Ehab Kharrat

Ehab Kharrat (bildet) er psykiater, politisk og sentral i den store evangeliske kyrkja Kasr El Dobra i sentrum av Kairo, like ved Tahrir-plassen. Mange kristne og muslimar såg Sisi som redningsmann då han tok makta frå Det muslimske brorskapet. Han har gjesta ei kristen julegudsteneste og bomba treningsleiarar for islamistiske terroristar i Libya. På den andre sida får Sisi sterk kritikk for å samla makt og undergrava demokratiet.

– Pave Tawadros har eit ope sinn. Men han har sett mykje på spel ved å støtte Sisi. Eit kyrkjeleg symbol skal ikkje gje vilkårslaus støtte til nokon politisk aktør. Kyrkjeleiarar skal forkynne bibelske prinsipp, menneskeverd og gudgitt fridom for alle og rettferd for dei fattige. Så kan politikarane kjempe, inkludert kristne politikarar. Ein vanleg kristen kan støtta presidenten – og bli skuffa. Symbolet for kyrkja må ikkje gje slik støtte, seier Kharrat.

Les meir

På stefanus.no/no/nyheter/egypt kan du lese eit lengre intervju med Ehab El Kharrat.

På Anastasia får unge gutter mulighet til å komme ut av et liv der de får altfor stort ansvar. (Foto: Stein Reinertsen)

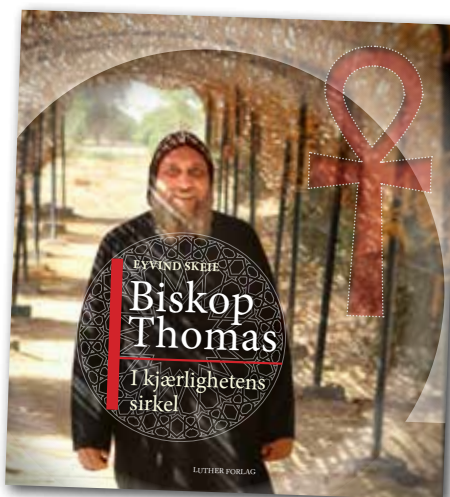
I kamp mot gamle forestillinger

– Kvinnen i Egypt må løftes og bli likeverdig med mannen, sier biskop Thomas i en ny bok. Her følger et redigert utdrag.

TEKST: BISKOP THOMAS
OG EYVIND SKEIE

Mange unge gutter er i faresonen i det egyptiske samfunnet. Det henger først og fremst sammen med fattigdommen.

Guttene blir presset til å ta ansvar for familien mens de bare er ti, tolv eller tretten år gamle. Dessverre er det ofte foreldrene som sender dem ut i dette. De ser ikke noen annen mulighet for overlevelse, på grunn av yngre brødre og søstre, og gjerne også fordi far ikke

Boka «I kjærlighetens sirkel» utgis på Luther forlag. Eyvind Skeie har ført refleksjonene til biskop Thomas i pennen.

finder arbeid, er syk eller fraværende. Guttene er fremdeles barn. De har ikke mulighet til å bære ansvaret. De mangler både midler og kompetanse.

Ikke sjelden blir de utsatt for vold og overgrep, de mister skolegang og faller utenfor samfunnet på en måte som gjør at fremtiden deres blir ødelagt.

På Anastasia ønsker vi å gjøre noe. Vi gir dem grunnleggende undervisning, slik at de får større mulighet til yrkesvalg og en bedre fremtid. Men dette er ikke nok. På Anastasia ønsker vi også å skape forandring i samfunnet. Vi har utviklet et stort program for ledertrening.

Grunnleggende for ledertreningen er menneskerettighetene. Vi tar også opp barnerettigheter, sosiale rettigheter, likhet mellom kjønnene, kvinners rettigheter, religionsfrihet og så videre. Vi får hjelp fra internasjonale gjesteforelesere og medarbeidere fra

Egypt. Vi har også utviklet et mastergradstudium i samarbeid med universitetet i Lyon.

Det blir ikke noen utvikling uten en forståelse for det menneskerettighetene forplikter oss på, som enkeltmennesker, lokalmiljø og storsamfunn. Dette er åpenbart utfordrende og vanskelig, ikke minst i Egypt. Det ytre presset gjør det vanskelig å stå frem. Mange har opplevd skuffelser, motstand og tilbakeslag. Det er også et sikkerhetsaspekt.

Men det er likevel avgjørende at hvert eneste menneske, uansett religiøs identitet og sosial status, forstår sin egen verdi ut fra menneskerettighetene og blir inspirert og dyktiggjort til å leve et verdig liv.

Lik rett for begge kjønn

I et tradisjonsbestemt samfunn som Egypt er det viktig å se spesielt på kvinnes muligheter og stilling. Det

gjelder uavhengig av den religiøse identiteten.

En kvinne fra en fattig familie har små sjanser til å få utdanning. Om hun ikke på en eller annen måte får opplæring i håndverk eller noe annet, vil hun ha små sjanser til å leve et selvstendig liv. Hun vil bli avhengig av andre i familien, uten mulighet til å bygge sin egen plattform i arbeidslivet. Det vil også kunne innebære ulike former for krenkelser og urett, kanskje også overgrep og vold. Lik rett for begge kjønn er derfor en hovedsak på Anafora. Det er også en helt sentral side av det en kirkeleder og biskop må representere og implementere.

Kvinnene må bli fortalt at de selv har eiendomsretten til eget liv og egen kropp. De må bli hørt og tatt på alvor i samtaler og diskusjoner. I Egypt er det ikke tvil om at mange kvinner lever i en underdanighet som fratrer dem noe av deres menneskeverd.

Kvinner har samme rett som menn til å uttrykke seg, til å delta i sosiale aktiviteter, være med i arbeidsliv og samfunnsliv. På Anafora arbeider vi målbevisst hver eneste dag og med hver eneste person. Det er et langsamt arbeid som krever høy bevissthet og stor trofasthet. Men når det lykkes, har vi gleden av å se et nytt menneske – en voksen kvinne med myndighet og styrke.

Respekt og likeverd

I løpet av noen tiår har det skjedd en stor endring for fattige i Egypt, ikke minst i Øvre Egypt. For ikke så lenge siden beveget landsbyboerne seg på en meget isolert arena. Landsbyen rommet hele deres liv og all deres erfaring. Nå har det kommet inn en global bevissthet. Det har skjedd ved besøk utenfra, men ikke minst gjennom internett, TV og øvrige massemedier.

Landsbyboerne ser at det er andre måter å leve på. Samtalene deres endres. Bevisstheten er utvidet, og

dermed også ønsket om å leve annerledes liv og å oppleve andre steder.

Samtidig lever de tradisjonelle forestillingene, ikke minst i forholdet mellom kjønnene. I landsbyene vil de aller fleste også i dag tenke at mannen er ansvarlig for kvinnen, enten hun er datter, kone eller søster. Det viser seg meget vanskelig å gi kvinnen økonomisk autonomi. Enda vanskeligere er det å se for seg at kvinnen får holistisk autonomi, med ansvar for sin egen kropp, sine egne følelser, sitt eget arbeid, sine penger og relasjoner.

Kvinnen må løftes og bli likeverdig med mannen. Den største hindringen er fattigdommen. Derfor er utdanning for kvinner en viktig del av arbeidet for likhet mellom kjønnene. Kvinnene må styrkes i sine egne valg. Vi sier nei til arrangerte ekteskap.

Vi ønsker at gutter og jenter skal bli oppdratt til respekt og likeverd.

Møt biskop Thomas

- 23.10. Oslo: Boka lanseres i Centralkirken kl. 19
- 24.10. Tønsberg domkirke kl. 12 og 19
- 25.10. Grimstad: Bibelskolen kl. 11.30 og Landvik kirke kl. 19
- 26.10. Ålgård kirke kl. 19
- 27.10. Bergen: Johanneskirken kl. 12 og Skjold kirke kl. 19
- 28.10. Oslo: «Salig er tørsten», seminar, Filadelfia, kl. 13.20 og 14.40
- 29.10. Oslo: Holmlia kirke
- 31.10. Gildeskål: Prestegården kl. 18
- 01.11. Bodø: Rønvik kirke kl. 18

Se nærmere informasjon lokalt

Tar livet tilbake i Beirut

Muhamad (7) fikk hånden ødelagt da en vegg raste over ham under et bombeangrep hjemme i Homs i Syria. Men på barneklubben i Beirut er han den mest energiske av alle.

TEKST: JOHANNES MORKEN, BEIRUT

Inne danser Muhamad, ute tar han gjerne en klatretur i et tre. Hørselen ble nesten helt ødelagt da bomben eksploderte, og hans evne til å snakke ble svekket. Men gradvis blir taleevnen bedre, og Muhamad klarer å vise mor og far hva han har lært i barneklubben.

Klubben ble startet i april og er drevet av baptistmenigheten Resurrection Church Beirut. Kirken er Stefanusalliansens samarbeidspartner for arbeid blant syriske og irakiske flyktninger i Libanon.

Glad

– Mor, far og vi barna er veldig glade for at vi kan være på klubben, forteller Muhamads storesøster Amal (11). Ved siden av henne står Obeid (10).

I Libanons hovedstad har svært mange syriske og irakiske flyktninger tatt tilflukt. Hele familier bor gjerne på ett rom. Foreldre og barn er slitne, og

mange er traumatiserte etter krigen. Resurrection Church driver utstrakt arbeid for å hjelpe flyktninger. Denne barneklubben er siste tilvekst.

To ansatte samordner arbeidet.

Trening av frivillige er i full gang, og målet er å utvide til langt flere barn enn de cirka 30 som det er plass til de to timene klubben varer hver dag. Da trengs nye lokaler.

Tegner og danser

Barna får spille spill. De lærer å tegne og danse. Lederne trener dem i disiplin, og de blir synlig rolige når de

blir bedt om det. Litt engelsk lærer de også. Og Amal tar det engelske alfabetet høyt for Magasinet Stefanus. Tegningen er likevel det aller morsomste.

Kirken ønsker å følge barna opp hjemme, for å se om klubbaktivitetene hjelper. De vet også at en god del flyktningbarn utsettes for ulike grader av vold. Noe vold er akseptert i kulturen. Slitne og traumatiserte foreldre kan også ha fått andre grenser enn de ville hatt ellers. Resurrection Church lærer nulltoleranse for vold og vil hjelpe foreldrene til å etterleve det.

– Vi samarbeider også med en ideell organisasjon som er spesialister på å oppfange mulige overgrep, sier Lily Malky i Resurrection Church.

Prosjekt for menigheter

Stefanusalliansen lanserer nå Resurrection Church som et prosjekt

Se bilder, få mer informasjon

På våre nettsider stefanus.no kan du se bildeserie og melde interesse for å støtte arbeidet Resurrection Church Beirut driver for flyktningbarn fra Syria og Irak. Menigheter som er interessert i prosjektet, kan ta kontakt med Marianne Haugerud: mh@stefanus.no

Muhamad fikk hånden revet av da en rakett traff hjemmet i Homs i Syria. I barneklubben er han en av de mest aktive. (Begge foto: Johannes Morken)

Tegning er favorittaktiviteten for mange i barneklubben.

norske menigheter kan være med på. – Dette er en unik mulighet for norske menigheter til å få gjøre noe konkret for barn på flukt. Jeg håper mange vil være med slik at arbeidet kan nå ut til enda flere barn, sier kommunikasjonsrådgiver Marianne Haugerud i Stefanusalliansen.

Et uferdig fundament vitner om byggestopp i Semera. (Foto: Paulus Shune)

Byggingen stoppet opp

TEKST: KAI TORE BAKKE, ETIOPIA

Gjestehuset som Stefanusalliansen støtter byggingen av i Semera i Etiopia, skulle etter planen ha vært ferdig. Men byggingen er stoppet.

I Magasinet Stefanus nummer 3 fortalte vi om bygging av et gjestehus og kirkesenter. Men lite har skjedd med byggingen siden slutten av mars. Arbeidet ble da stoppet av en myndighetsperson som mente at Mekane Yesus-kirken, som vi støtter, ikke har gyldig byggetillatelse. Tillatelsen er ni år gammel. Formelt skal bygging starte før seks måneder er gått etter at tillatelse er gitt. Men det er ytterst sjelden prosjekter stoppes av den grunn.

De ansvarlige i lokalmyndighetene har gitt muntlige tillatelser til videre bygging, men prosjektet er stoppet på nytt, også i samarbeid med politiet. Prosjektleder Paulos Shune forteller at alle ansatte i lokaladministrasjonen er muslimer og at det er en utbredt motstand mot kirkelig aktivitet i Semera. – Ved flere anledninger har privatpersoner dukket opp på byggeplassen og truet arbeiderne. En vanntank er blitt stjålet og ødelagt, sier Shune. Han har

fremdeles tro på at byggingen skal fullføres. I siste instans må saken kanskje løftes til føderalt nivå. – Drømmen er for viktig til at vi kan gi opp nå, sier han. – Gjestehuset skal bli en trygg plass for kristne studenter, et sted hvor de kan samles og undervises i sin tro. Kanskje vi kan skape et sted hvor vi kan bygge ned spenningene mellom muslimer og kristne? Vi må lete etter mulighetene som viser at vi kommer med kjærlighet og ikke hat, sier Paulos Shune.

Satte kristne ungdommer i arresten

De kristne utsettes for større trykk i Afar-regionen. I juli avbrøt politiet en kristen ungdomskonferanse i en lokal menighet. Deltakerne ble anklaget for å rope og lage uorden. De hadde også laget en traktat politiet mente beskrev islam på en dårlig måte. Alle deltakerne ble satt i arresten uten noen form for dialog. Vår prosjektkontakt oppsøkte politistasjonen. Han bad om tilgivelse på vegne av ungdommene og om løslatelse slik at menigheten kunne undervise dem om hvordan man bør oppføre seg. I arresten lærer de ingenting, argumenterte han. Politiet hørte på ham.

Dei er trufaste i bruktbutikken, frå venstre Bjørg Augunrud, Gunvor Haug og Marit Lobben. (Begge foto: Toralill Sjaavaag)

Ein halv million til barn i søppelbyen

Eldsjeler i Veggli i Buskerud har på knapt fem år skaffa langt over ein halv million kroner til arbeidet til Mama Maggie i søppelbyen i Kairo.

Før sommaren var det kome inn vel 554 000 kroner frå gjenbruksbutikken Brukt & Bra. Pengane går gjennom Stefanusalliansen.

– Eg ante ikkje at det skulle bli så mykje pengar då eg starta. Det er overraskande og moro, seier Toralill Sjaavaag.

Ho tok initiativet. Bruktbutikken starta i desember 2012. Før ho sette i gang, bladde Toralill Sjaavaag i dei misjonsblada ho hadde. Ho kjente til Stefanusalliansen og arbeidet til Mama Maggie og tenkte at dette var viktig og samlande. Toralill Sjaavaag ville ikkje minst støtte kristne i Midtausten.

Trufaste

Toralill Sjaavaag har seinare flytta. Men ei handfull eldsjeler held det driftige

tiltaket oppe. Gjenbruksbutikken ligg nær eit trafikkert vegkryss. Ved sida av folk frå bygda kjem ikkje minst mange som skal på hyttene sine i fjellet eller som skal vidare oppover Numedal, innom – anten for å levere brukte gjenstandar eller for å kjøpa.

– Folk er flinke, seier Bjørg Augunrud, ei av dei tre faste damene som styrer butikken.

Butikken er open fire timar kvar torsdag, fredag og laurdag. Anna Sjaavaag, mor til initiativtakaren, held rekneskapen i orden. Alt som kjem inn

Anna Sjaavaag held rekneskapen i orden.

går uavkorta til arbeidet for barn i søppelbyen i Kairo. Utgiftene til husleige og straumen blir dekte av ein som på den måten vil støtta arbeidet. Butikken er såleis utan utgifter.

– Det er heilt unikt at kvar einaste krone går til føremålet, seier Toralill Sjaavaag.

Besøkte Kairo

Sverre Sjaavaag, far til Toralill, har ansvaret for vaktlistene. Han steppar sjølv inn dersom det trengst. Han har også besøkt arbeidet i Kairos søppelby.

Lokalet var tidlegare butikk, men hadde stått tomt nokre år då Brukt & Bra fekk overta. Med store vindaugo er det lett å stilla ut varer. Eit skilt ved vegen er einaste marknadsføringa, ved sida av ei side på Facebook.

– Dei som står i butikken, tel opp kassa med myntar og sedlar. Det ser ikkje mykje ut. Men på ein månad blir det gjerne 10 000 kroner, seier Anna Sjaavaag.

Ny sjef inntil videre

Hilde Skaar Vollebæk (37) er konstituert som generalsekretær i Stefanusalliansen etter at Hans Aage Gravaas (55) gikk av i juni.

Skaar Vollebæk er i dag assisterende generalsekretær. Hun har vært ansatt siden 2010. – Det er en glede for oss å konstituere Skaar Vollebæk. Hun leder organisasjonen inntil videre, sier styreleder Gunnar Dehli.

I en melding på våre nettsider ble det 21. juni meldt at Gravaas gikk av om lag ett år før åremålsperiodens utløp. Etter avtale med styret vil han være fritatt for ordinære arbeidsoppgaver i oppsigelsesperioden. Gravaas uttalte at det har vært spennende å være en del av arbeidet i Stefanusalliansen. (Les meldingen på stefanus.no/nyheter/norge.)

– Styret takker Gravaas for innsatsen for den forfulgte kirke og ønsker ham lykke til i nye oppgaver, uttalte Dehli.

Stefanusalliansen er inne i et aktivt høstsemester med feiring av 50-årsjubileet.

– Når starter styret arbeidet med å finne ny generalsekretær?

– Det er en sak vi får komme tilbake til på nyåret, sier Dehli.

– Hva blir viktig for styret å ta tak i nå?

– En hovedsak for styret vil være arbeid med strategien for organisasjonen fremover, svarer Dehli.

Hilde Skaar Vollebæk sier:

– Etter vekst i mange år trenger vi nå å bruke noe tid på å styrke interne prosesser og utvikle det allerede gode faglige samarbeidet. Under markeringene av 50-årsjubileet vil vi se tilbake på det imponerende arbeidet Misjon bak Jernteppet utførte fra dag en, og oppfordre til fortsatt støtte for kristne som forfølges i de samme områdene i dag. Vi vil fremover også løfte frem hvordan kvinner utsettes for og lider under forfølgelse på måter som ofte blir oversett.

Hans Aage Gravaas er gått av. Hilde Skaar Vollebæk er konstituert som generalsekretær.

STØTT ARBEIDET TIL BISKOP THOMAS I EGYPT

– din gave gir håp om en framtid for kristne i Egypt

Benytt giroen vedlagt bladet eller bruk

kontonr. 3000 14 57922 (Merk innbetalingen: KRISTNE I EGYPT)

VIPPS: #19013 Stefanusalliansen

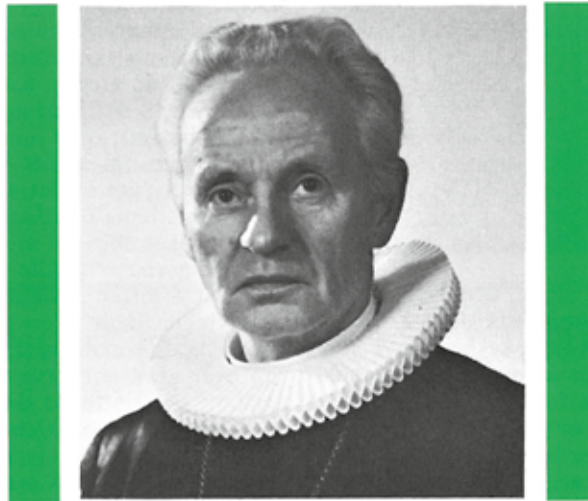
SMS: send TILSTEDE til 2377 (gi kr. 200,-)

MERK: Gaver gitt via VIPPS og SMS øremerkes ikke kristne i Egypt, men går til det generelle arbeidet for de forfulgte.

Ved Misjon bak Jernteppet 10 års jubileum

Biskop Alex Johnson:

MBJ har skapt en opinion

Kirken i mellomkrigstiden formulerte sterke og klare standpunkter når det gjaldt holdningen til nazismen. Etter krigen har vi opplevd en nær sagt tordnende taushet i forholdet til kommunismen. Europas kirkeledere har opptrådt med en slik forsiktighet at europeisk ungdom slett ikke er klar over at marxismen/leninismen er direkte kristendomsfiendtlig.

Kirkenes Verdensråd har gjort en alvorlig feil når de har valgt å tie om forfølgelsen av kristne og annerledes tenkende i de kommunistiske land. KV-ledernes argument har vært at åpen tale bare ville gjøre situasjonen verre for de forfulgte. Men all erfaring fra de senere år har vist at forholdet er det stikk motsatte.

Fordi de har formidlet nødropene fra Øst og gjort folk i den frie verden oppmerksom på hvordan situasjonen virkelig er, har Misjon bak Jernteppet og tilsvarende organisasjoner lyktes i å skape en sterk opinion til fordel for de forfulgte. Uten denne opinion ville verken en Solsjenitsyn eller en Sakharov i dag ha vært frie mennesker.

Å tale åpent ut er derfor den beste — og i mange tilfelle den eneste — beskyttelse vi kan gi dem som kjemper for menneskerettighetene i landene i Øst. Taushet fra vår side kan være ensbetydende med at de overlates nådeløst i sine fienders vold.

*Faksimile
fra Ropet
fra Øst
1-1978*

Misjon bak Jernteppet markerte sitt 10-årsjubileum høsten 1977. På disse få årene hadde organisasjonen klart å etablere seg som en kjent, om ikke alltid kjær, aktør i kirke- og samfunnsdebatten. De ideologiske frontene var harde, også innenfor kirken. Biskop Alex Johnson var blant dem som roste Misjon bak Jernteppet

for å være en sterk stemme mot kommunistisk undertrykkelse, til støtte for undertrykte kristne bak Jernteppet.

40 år senere ser Stefanusalliansen det fremdeles som en kjerneoppgave «å tale der andre tier».